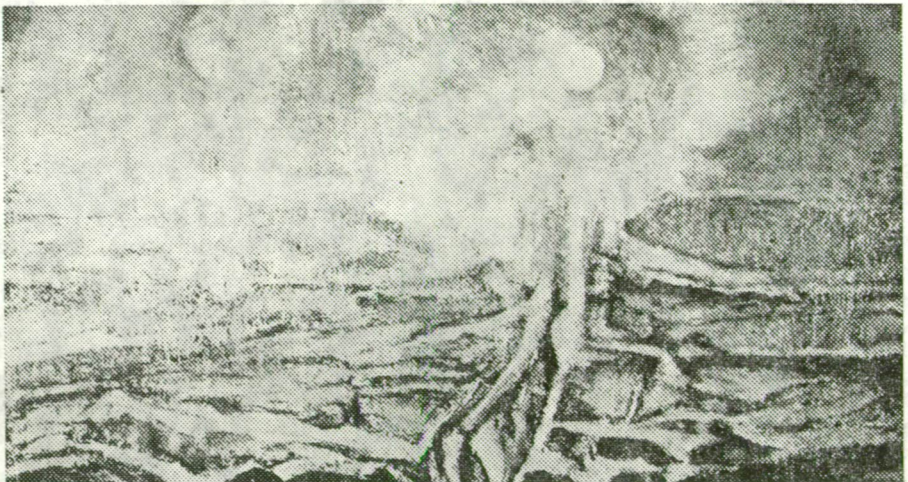

III. 6.

Bizony napjaink nagyon meg vannak itten számlálva. Hogy ki fogja ezeket túlélni, azt csak a jó Isten tudja meg mondani, egy azon-[ban] bizonyos, hogy a ki túléli az nagy szerencséről beszélhet. Már napok óta olyan vagyok mint egy részeg, vagy pediglen jobban mondva mint egy halálra ítélt. Járok ide-oda, sehol sem lelem meg helyemet, semmiben nem találok örömet, apatikus vagyok mindennel szemben, olyan mint a vezérkar. Tamásy arca olyan dúlt volt máma, hogy alig lehetett megismerni, mindenki a levegőben érzi a veszélyt és senkisémet mer róla beszélni. Itt nincs mit tagadni, közeledünk a véghez. 10-én utóljára vesznek fel [élelmet — L. I.] a tisztí étkezdék, azontúl már nincsen mit felvételezni.

*

A przemysli várparancsnokság magyar nyelven is megjelent lapja a *Tábori Ujság* 139. száma (leszámítva a „vitézkedő” kitételeket) összegezte a przemysli „magyar világ” eseményeit, méltatta a várvédők teljesítményét is. A „vég”, a fogságba esés előtti napokon jogosan merült fel a kérdés: „*Mi marad itt ebből? Az a márvány emléktábla amely a przemysli hősök nevét — a magyar nevek hosszú sorát — adja ... a plakettek ... És azok a magyar felírájú fejfák, amelyeket oly nagy számmal őriz a przemysli csendes temető.*” A ritkuló temetői keresztteken, az erődök mellett létesített „házi” temetők maradványain, a jeltelen beszkidí honvédsírokon kívül valóban *nincs semmi*, ami ott, Galícia keleti végein elesett honvédeinkre emlékeztetne. Pedig a przemysli I. világháborús katonai temetőkben nemcsak megállni, de a törtéteken (el)gondolkodni is érdemes.

FONTOS SÁNDOR: FEHÉR-TÓ I.